

N:o 101.

Af Herr **Lars Anderson**: Angående ändring i 70 § af Kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 Mars 1862, sådant detta lagrum lyder enligt Kongl. kungörelsen den 29 Juni 1866.

Sedan kommunerna å landsbygden numera genom Kongl. kungörelsen den 29 Oktober 1881 erhållit den lättnad, att de, i likhet med hvad förut egt rum för städerna, sjelfva ega bestämma om tid och sätt för uppbörd af kommunalutskylderna, så återstår likväl, enligt undertecknads åsigt, att söka erhålla ytterligare en lättnad, hvilken skulle lända till mycken besparing af både tid och kostnad och likväl medföra lika mycken säkerhet som tillförene, derest en förändring kunde åstadkommas uti 70 § af 1862 års förordning om kommunalstyrelse på landet angående sättet för indrifning af resterande kommunalutskylder, för hvilka kommunalstämma ej beviljat afskrifning.

Enligt sistnämnda förordning upprättar kommunalnämnden sådan restlängd, hvilken inom två månader efter uppbördsstämmans afslutande skall öfverlemnas till *kronofogden i orten*, hvilken det åligger att de resterande utskylderna vederbörligen indrifva och till nämnden redovisa; och såsom uppbördsprovision, som jemväl uttages hos den restskyldige, eger han beräkna *tre procent* af det resterande beloppet.

Då kronofogden bekommit restlängden, får han remittera den till vederbörande länsman, och länsmannen remitterar den till vederbörande sockens fjerdingmän, hvilka egentligen äro de, som verkställa indrifningen. Sedan denna är verkställd, måste redovisningen gå samma väg tillbaka; hvidan alltid, innan restlängden hinner cirkulera genom alla dessa mellanhänder, rundelig tid åtgår för att de indrifna restmedlen må hinna redovisas och inflyta i vederbörande kommunalkassa.

Allt detta remisskrifveri och omgång borde väl kunna undvikas, derest i lag medgifvet vore, att kommunalnämnden egde rätt direkte vända sig till socknens kronofjerdingsmän med begäran att få restlängden genom deras försorg indrifven, och derest fjerdingsmannen hade ansvarig skyldighet att influtne restmedel direkte redovisa till kommunalnämnden.

Utän tvifvel skulle mycken tidsvinst härigenom uppstå, till fördel icke allenast för kommunen, utan äfven för kronofogdar och länsmän, som på detta sätt befriades från skyldigheten att vara mellanhand för kommunernas restuppbörd; men — icke nog härmed — en annan fördel borde jemväl kunna vinnas genom denna förenklingsåtgärd, och denna fördel skulle tillskyndas den skattskyldige skattdragaren — som nu, jemte restutskylden, får betala tre procents uppbördsprovision — derest det blef i lag bestämdt, att kronofjerdingsman för sitt besvär skulle erhålla en procent, eller det belopp, som han väl nu vanligen erhåller, och med hvilket han borde vara väl belåten, då det icke kan medföra något ökadtt besvär, om han framdeles redovisar till kommunalnämnden i stället för till länsmannen. Den restskyldige hade således i behåll två procent och kommunen borde kunna vänta att mycket tidigare, än hittills varit fallet, få in resterna och kunde sålunda slippa att, hvilket ofta händer, hafva det ena året efter det andra rester balanserade uti kommunalräkenskaperna.

Då kommunerna å landet nu mera ega att ställa sina uppbördsstämmor på flera terminer, följer ock deraf, att flera restlängder behöfva utfärdas. Från hvilken sida man än betraktar saken, synes alltid ligga en fördel uti att få använda fjerdingsmännen som restindrifvare och redovisare i första och sista hand, dess mera som de mångenstädes äro af kommunerna aflönade och derfore böra hafva särskildt intresse att, emot den särskilda ersättning, som ofvan är nämnd, ordentligen fullgöra ifrågavarande indrifnings- och redovisningsskyldighet, der denna blifver i lag bestämd; och med anledning af det ofvan sagda tager jag mig friheten härigenom vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta, det 70 § uti Kongl. förordningen den 21 Mars 1862, sådan den nu mera genom Kongl. kungörelsen den 29 Juni 1866 lyder, måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Öfver de skattskyldiga, som sina kommunalutskylder vid uppbördsstämma ej inbetalt och för hvilka kommunalstämma ej beviljat afskrifning, upprättar kommunalnämnden restlängd, som inom två månader efter uppbördsstämmans afslutande skall till *kronofjerdingsman inom socknen* öfver-

lemnas; och åligger honom att de resterande utskylderna i vederbörlig ordning indrifva och till nämnden redovisa.»

»Vid indrifvandet af dessa medel eger *kronafjerdingsmannen* att såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos den restskyldige *en procent* af det resterande beloppet.»

Skulle motionen, såsom jag hoppas, vinna Riksdagens bifall, men någon redaktionsförändring anses lämplig, må detta bero af Lag-Utskottets framställning, till hvilket Utskott anhålles att motionen blir remitterad.

Stockholm den 26 Januari 1884.

Lars Anderson
i Vall.

N:o 102.

Af Herr J. Andersson i Knarrevik: Angående afskaffande af mantalspenningarne.

Sedan Kongl. Maj:ts till denna Riksdag aflåtna nådiga proposition N:o 1 om statsverkets tillstånd och behof gifver vid handen, att ett öfverskott i statskassan finnes som möjliggör ej allenast bildande af fonder för framtida ändamål, utan jemväl till viss del en nedsättning i tullen å kaffe, såsom utgörande en skattelindring, uppgående eller beräknad till en summa af 900,000 kronor. Denna skattelindring må väl anses såsom högst välkommen; men fördelad efter folkmängden inom riket utgör den på hvarje individ en så försvinnande del, att den knappast kan få namn af skatte-